

L'ESPURIA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. I DE LA J.C.I. A LES COMARQUES GIRONINES

Segona Epoca. Any II. Núm. 145.

Girona, dimecres, 5 de maig de 1937

EDICIÓ DE LA TARDÀ

Franqueig concertat

ALS TREBALLADORS DE GIRONA COMPANYS:

Quan després de nou mesos de guerra implacable contra el feixisme assassí, començaven les forces obreres a veure coronada la seva ges a heroica pels èxits en tots els fronts, uns insensats, veritables incontrolats, persistint en la seva tasca provocativa contra les essències de la revolució-- qui sap si amb objectius inconfessables--han intentat enfocar el poble treballador amb els companys de la Guàrdia d'assalt i de la Guàrdia Nacional Republicana, companys nostres en les jornades gloriose del 19 de juliol i següents.

Un altre objectiu dels miserables provocadors ha estat l'enfocar els treballadors de la C.N.T. amb llurs germans de la U.G.T., seguit la política contrarrevolucionària del P.S.U.C., Estat Català i el sector filofeixista d'Artemi Aiguader, els quals, a hores d'ara, tenen les mans xopas de sang proletària.

Treballadors de Girona! Companys de les forces d'Ordre Públic! No us deixeu arrosseggar a l'abim on voldrien llençar-nos els provocadors.

En aquestes hores greus cal que apremem els nostres rengles i que afirmem l'autèntica unitat revolucionària del poble treballador.

Obrers de la C.N.T.! Obrers de la U.G.T.! Prou vessameut de sang, si no és per a defensar la causa de l'emancipació proletària, que ens pertany a tots per igual.

Demanem el càstic dels responsables!

Demanem la destitució d'Artemi Aiguader i de Rodríguez Salas!

Demanem la depuració dels Cossos d'Orde Públic, per tal que quedin nets d'elements enemics del proletariat!

Demanem el dret dels treballadors a defensar, ells mateixos, la revolució!

Demanem un Poder autènticament obrer i revolucionari!

Per l'esclafament del feixisme i el triomf de la revolució proletària:

VISCA LA UNITAT OBRERA!

Per l'Agrupació Anarquista (F. A. I.)

Per les Joventuts Llibertàries

Per la F. L. de Sindicats Únics (C. N. T.)

Pel C. L. del P. O. U. M.

Pel C. L. de la J. C. I.

Els Secretariats.

CRÒNICA DIARIA

L'ESGLÉSIA ROMANA
CONTRA ELS CATOLICS

Amb motiu del bombardeig de Durango, el President del govern d'Euzkadi, senyor Aguirre, va trametre un telegrama al Papa, appellant a la seva pontifical

investidura per tal que la població civil del país basc no fos assassinada per la barbàrie feixista.

Poc dies després l'aviació

Visca la unitat obrera revolucionària!

Primer, guanyar la guerra...; però, abans esclafar la Revolució.

Heus, ací, la consigna del P.S.U.C., Estat Català i del filo-feixista Artemi Aiguader.

CRONICA DIARIA

(Vé de la página 1)
de l'exèrcit catòlic de Mola, incendiava la històrica ciutat de Guernica i metrallava la pia població civil que, havent-se llançat al camp fugint del terrible bombardeig, orava amb fervor i únic i implorava la misericòrdia divina.

El Déu dels catòlics — el qual té molt més de Jehovà que no pas de Jesucrist — ha fet el sord. El Papa Pius XI tampoc no ha contestat l'apel·lació telegràfica del catolicíssim senyor Aguirre. I la metralla assassina d'italians, alemanys, rifeños, requetès i falangistes, continua fent estralls pel mig de les indefenses poblacions euzkaldunes, sense fer distinció entre comunistes i catòlics del senyor Aguirre. Quin sarcasme!

Encara hi ha gent candida que no ha arribat a comprendre que l'Església catòlica no té res de comú amb la religió cristiana, si no són les pintures i escultures reproduïnt personatges i fets celebres del cristianisme. La rebella passiva d'aquesta religió esdevingué ambició de poder i de dominar en temps de l'emperador Constantí i, fins els nostres dies, ha romàs fidel al caràcter nefast d'aliada de totes les formes de tiranía.

El Vaticà és un repugnant aliat de Mussolini. Pius XI, en signar el tractat de Letran, convertí l'església de Crist en còmplice del crim més abominable que registra la història de la Humanitat: el crim mussolinià.

Instrument conscient del capitalisme, el Vaticà no repara ni davant de l'extermíni de tota una generació. Jamai l'església no s'havia presentat com és, amb tanta cruesa. En aquests darrers temps, el caràcter odiós del catolicisme s'ha despuntat de totes les espellides vestidures per a deixar al nu la repugnant figura de la seva existència xopa de sang i bruta de llot.

I heus ací que a París, a la conferència de Partits Comunistes stalinians, l'agutzil del Komintern i ministre de la República Jesús Hernández, recordà que el seu partit, ja en el mes de setembre darrer, havia proposat al Govern la reobertura de les esglésies i la llibertat de cultes; proposició que, havent estat acceptada, solament la freqüència dels bombardeigs sobre les ciutats obertes n'havia impedit l'aplicació.

Repugnant, senzillament repugnant, com totes les coses dels liquidadors del marxisme revolucionari. Malgrat aquest cretinisme antisocialista, l'instint fi de la classe treballadora endevina en el Vaticà i, naturalment, en la seva església, l'enemic crudel i l'aliat incondicional de la "civilització" feixista.

Documents que han de conèixer tots els militants i simpatitzants del P.O.U.M.

RESOLUCIONES DEL PLENO DEL COMITÉ CENTRAL AMPLIADO

30 céntims

LA POLÍTICA MILITAR DEL P.O.U.M.

30 céntims

EDITORIAL MARXISTA

Baños Nuevos, 16 Barcelona

Frente a Huesca

Los cinco días de Casetas

Casetas! El solo nombre hace revivir en los milicianos antiguos, en los que están en el frente desde el comienzo, unos días de pesadilla, de temores, de heroísmo no superado; para los nuevos, los que después han ido incorporándose a las primeras columnas, Casetas, es un ejemplo, una lección, un objetivo. Muchas veces se ha oido repetir:

— El día que hayáis pasado lo que en Casetas, ya podréis licenciaros de milicianos.

* * *

Media docena de casas, un enorme cobertizo, varios graneros, al borde de la carretera de Barbastro a Huesca. La línea azul del asalto sigue recta, impecable, hasta el interior de la ciudad sitiada. Peño no puede continuar adelante. Un parapeto de sacos advierte el fin de nuestros dominios. Más allá es territorio fascista.

Las casas, totalmente destruidas. Por los boquetes, enormes, irregulares, se ve el interior de las habitaciones. Una cama destrozada, esparcida en mil pedazos por el suelo. Ropas medio quemadas, una hacha ennegrecida, las mil y una chucherías de una casa campesina. Pero aquí ya no vive nadie.

Detrás de las casas hay un campo cercado por palos y alambres. Era un plantel de árboles fruteros. Hoy es un campo de bombas, con desgarrones profundos en la tierra. Todavía, de trecho en trecho, se levanta uno de los palos a los que se ataban los tallos débiles de los árboles pequeños.

Por entre las casas en ruinas, delante de ellas, a sus lados, trincheras. Varias líneas de trincheras. Varios pisos de refugios. Una verdadera obra maestra de fortificación, improvisada en el calor de los combates, construida bajo los bombardeos, durante las primeras semanas que nuestros milicianos ocuparon la posición. Mientras Casetas estuvo en peligro, los muchachos trabajaron incansablemente, sin un momento de descanso. Con el fusil al lado, manejaban el pico y la pala. Iban abriendo la tierra, llenando los sacos, amontonándolos delante, formando estos muros que ahora son unas verdaderas murallas infranqueables. Casetas ya no está en peligro. Refugios y trincheras protegen a nuestros hombres. Ni tanques, ni bombas, ni aviación ni artillería, nada puede con ellos.

* * *

Ahora, la vida allí es fácil. Hay un mínimo de lo que en el frente llaman comodidades: un jergón de paja, unas mantas, una luz de aceite, unas cajas para servir de mesa y una pequeña biblioteca.

La comida llega con el camión blindado, lanzado a toda marcha por la carretera, que se acerca cada mediodía y cada tarde, como una tromba, con gran ruido metálico y se para súbitamente, ante los grupos de milicianos que esperan con los platos parados. De los grandes calderos, que han ido directamente de la cocina al camión, los camaradas "camareros" van sacando el caldo, la carne, la verdura y repartiéndolo. Los pedazos de pan vuelan por encima de las cabezas, hasta que tropiezan con alguna mano abierta e impaciente.

Después, del mismo camión baja el correo y reparte las cartas y los periódicos. Es el momento más esperado de toda la jornada.

Y el camión abandona a los milicianos, dejándolos agarrados a los recuerdos y a las noticias — unas, dulces, otras, desagradables — de la retaguardia; de la novia, de la familia, de la Sección del Partido...

* * *

Pero lo que no abunda son las ocasiones para aprovecharse y disfrutar de estas "comodidades", para leer, para hacer gimnasia, para escribir, discutir, tumbarse al sol. Cuando no hay que limpiar la trinchera del agua caída en los días lluviosos, hay que reparar algún parapeto quebrantado por la artillería enemiga. Y siempre debe estar atento.

No pasa día sin que sea cañoneada, sin que se intente cortar la comunicación o evitar que llegue el camión de abastos o que se procure abatir algún centinela. Casetas es una obsesión para los fascistas.

Pero los teléfonos siguen funcionando, los camiones llegan, los centinelas vigilan. Lo han puesto todo en obra para arrebatarlos Casetas. Inútil...

* * *

A los milicianos que participaron en los "cinco días de Casetas", los muchachos recién llegados al frente les consultan, les piden consejos, les tienen una suerte de admiración envidiosa.

¡Los cinco días de Casetas! Pocas acciones como esa se pueden contar en todo el frente, y aun diríamos en todos los frentes.

Tierz se ocupó fácilmente. La acción combinada nos entregó el pueblo, pero falló la conquista de Monte Aragón. Y nuestros milicianos, después de clavar la bandera roja del P. O. U. M. en la iglesia, se encontraron entre dos fuegos. Desde Monte Aragón y Estrecho Quinto, por detrás, los cañones fascistas les enfilaron. Desde Huesca, por delante, la artillería enemiga les obligaba a vivir de cara al suelo.

Pero Tierz conquistado, no debía ser abandonado. Si no se había logrado entrar en Monte Aragón, algún día se logaría. Entretanto había que mantenerse, fuese como fuese. La posición era valiosa. Y a nadie se le ocurrió volver al punto de partida. Allí se quedaron nuestros milicianos. Mejor dicho: allí no se quedaron. Avanzaron, continuaron adelante.

Adelante, era Río Flumen y Casetas. Y Río Flumen fué fortificado. Y Casetas fué conquistada.

Corriendo, agachándose, saltando en camiones, de cualquier modo, el grupo de milicianos que recibió la orden de apoderarse de la media docena de casas que bordean la carretera, a un quilómetro cuatrocientos metros de Huesca, la cumplieron.

Y allí se prepararon a defender su conquista. La posición era verdaderamente excepcional. Una cuna clavada en las líneas enemigas. Si continuábamos manteniéndonos en Casetas, sin flaquear, los fascistas se verían obligados a retirar sus efectivos unos centenares de metros, hacia posiciones que pudiesen defender. Porque desde Ca-

setas se dominaban todos los lugares que entonces ocupaban. El Manicomio estaba bajo nuestros fuegos. Los molinos, también. Y diversos atrincheramientos, que nos daban de lado, podían ser enfilados por nuestros fusiles.

Teniendo Casetas, podíamos avanzar por la derecha y por la izquierda, hacia nuevas posiciones dominantes. (Esto es lo que, en el momento oportuno, se ha hecho).

Pero Casetas era una posición difícil de defender. No había defensas naturales. Sólo las casas, de paredes endebles, podían proteger levemente el cuerpo de los milicianos. Las comunicaciones regulares con Tierz, que se había convertido en el centro de nuestras operaciones en aquel sector, estaban cortadas casi siempre por la artillería enemiga. Los cañones fascistas dominaban la carretera, Monte Aragón y Estrecho Quinto — que entonces estaban todavía en poder de los soldados de Cabanellas — ba-

tian fácilmente Casetas y todo el terreno que separaba la nueva posición de Tierz.

Los cuatrocientos muchachos que ocuparon las seis casas y los huertos que las rodeaban trabajaron afanosamente. Día y noche, mientras la mitad se tiroteaba con los fascistas, los doscientos restantes abrían unas trincheras rudimentarias, reforzaban los refugios que nos ofrecían las bodegas de las casas y llenaban los primeros sacos. Teníamos unas pocas — dos o tres — ametralladoras. Municiones para un par de días y pequeñas reservas de bombas de mano. Nos consideramos seguros por el tiempo preciso para fortificar la posición y hacerla inexpugnable.

Pero el trabajo no estaba todavía a la mitad, que los centinelas, desde sus puestos de observación, daban el alerta!

Cinco mil soldados fascistas, la aviación, la artillería, los tanques, se lanzaron al asalto de Casetas, defendida por cuatrocientos milicianos y por una bandera roja que llevaba, dibujadas en blanco, las iniciales del P. O. U. M.

PEDRO CARDONA
(Desde Siétamo)

part d'aquells que més deurien amparar-los.

COMITE LOCAL SEGELL PRO-INFANCIA

L'obra feta pel "Segell Pro-Infància".

Amb les quantitats esmentades dies anteriors, el "Segell Pro-Infància" ha pogut crear un Establiment cada Companyia.

Primer. — La Guarderia de St. Andreu, on estan atesos 75 infants per personal mèdic i infermeres especialitzades en puericultura el qual, a més a més de cuidar la mainada, es donen a les marestotes les instruccions necessàries per a la defensa de la salut dels fills.

En aquesta Guarderia es té cura especial del menjar que es dóna als infants, als quals, a més a més se'ls controla en el pes, se'ls banya i se'ls neteja la roba i cada ú té el seu llit i la seva gandula de repòs.

Aquesta Guarderia compta amb els serveis següents: Sala d'alletament, Sala de banys i dutxes, Servei mèdic, Servei de control i estadística, Cuina d'alimentació general i cuina dietètica, Direcció, dues sales de llits, Menjadors, Serveis de neteja (safareix-planxa), Solarium, etc.

El resultat pràctic d'aquest Establiment, és que en dos anys i fins a últims de desembre del 1936, no s'ha produït cap defunció.

A més a més a les mares que, per la característica de llur treball o per tenir aquest xic lluny de la Guarderia, les infermeres els porten llurs fills per allatar-los a la fàbrica, taller, oficina, etc.

Segon. — Una Guarderia a Terrassa, amb la mateixa capacitat i les mateixes característiques que la de St. Andreu. Aquesta Guarderia a més a més, compta amb un esplèndit jardí d'esbarjo que volta l'edifici, habitació per infermeres i una magnífica i amplia sala de repòs.

En les dues guarderies hi ha una completa instal·lació de calefacció i totes dues estan orientades per a rebre el sol i l'aire. Vol dir que en la construcció de les mateixes s'han tingut en

CONSELL MUNICIPAL DE GIRONA

A proposta de la Comissió de Salut i Assistència Social, el Consell Municipal, en sessió del dia 23 del mes passat, acordà atorgar unes pensions vitalícies d'una pesseta diària, als següents ciutadans:

Teresa Mallart Fàbregas, de 95 anys; Teresa Bofill Dansa, de 82; Maria Torrellas Arull, de 82; Dolors Blas Soler, de 82; Manuela de la Flor, de 81; Francesca Riera Noguer, de 81; Rosa Mayoral Castanyer, de 80 i Ricard Bosch Farró, de 80.

El Consell Municipal, que comprén l'alt sentit humanitari d'aquestes pensions, si bé no el suficientment esplèndides com seria el seu desig, les ha ampliat considerablement perquè enten que ningú amb tana de mèrits com els nostres vellets es mereixen una consideració especial, atès als seus llargs anys de lluita i de treball, moltes vegades víctimes de l'abandonament pér-

El Govern de València s'ha incautat dels Serveis d'Ordre Públic de Catalunya

BARCELONA

Un nou govern de la Generalitat

Aquest migdia ens ha estat facilitat el nou govern de la Generalitat.

El componen els representants

MARTI FECET: d'Esquerra Republicana de Catalunya.

ANTONI SESÉ: per la Unió General de Treballadors.

VALERI MAS: per la Confederació Nacional del Treball.

JOAQUIM POUS: per Unió de Rabassaires.

Comunicat del front de Aragó

Barcelona (2 tarda). — El comunicat oficial d'aquest matí facilitat per la Conselleria de Defensa de la Generalitat de Catalunya, és aquest:

"Accions intenses de fuselleria a les línies avançades i duels d'artilleria.

S'han presentat a les nostres línies 27 soldats procedents del camp faccios.

Una nota de Martí Ibáñez

Barcelona (2 tarda). — El Doctor Fèlix Martí Ibáñez de la C.N.T. ha donat la següent nota:

El Consell de Sanitat i Assistència Social es dirigeix a la massa treballadora demanant que durant dues hores deixin el pas lliure als camions

compte les indicacions de persones facultatives.

Tercer. — Preventori d'Arenys de Mar, el qual s'inaugurà abans de començar la IV Campanya.

Aquest Preventori podrà atendre de 200 a 250 infants pre-tuberculosos dels 7 als 15 anys per personal mèdic i infermeres especialitzades en puericultura i tuberculosi.

Aquest edifici consta de planta i dos pisos i tota l'installació (Clínica, dormitoris, menjador, lavabos, banys, dutxes, oficines, etc.), han estat orientats dintre les modernes concepcions mèdiques, higièniques, socials i humanes. Estem segurs que tothom que visita aquest Establiment, en farà un elogi complert, car es pot paragonar amb els millors de l'estrange. S'ha tingut cura, sobretot, de treure-li tot caire hospitalari o d'asil, fent-ne un veritable palau d'infants.

A més a més, compta amb els següents edificis annexes:

Una escola de tipus moderníssim segons les seves concepcions pedagògiques utilitzada amb material àdhuc. De manera que els infants no solament tindran l'assistència mèdica i la nutrició sana, sinó que també se'ls facilitarà la instrucció.

Comunicat Oficial de guerra facilitat per la Comissaria de Defensa de la nostra ciutat, a les dues de la tarda.

Sense novetat en el dia d'avui.

Girona, 5 de maig del 1937.

El Comissari Delegat de Defensa

Pey Sardà

que, amb la bandera de Sanitat, van a portar llet, pa i altres queviures als Hospitals de Sang, ja que aquells van a portar aliments als que no estan en la contienda.

Signat: Martí Ibáñez.

Dues notícies del subsecretari de guerra

Barcelona (2 tarda). — Josep M. Molina sub-secretari de Guerra ha donat dues notes a la premsa demanant que tots els obrers de tinglados i serveis de proveiments de guerra es reintegren al treball en el termini de quatre hores, ja que es considerarà despatxat i s'exigiran responsabilitats per abandonar els serveis de guerra a qui no ho faci.

A més ha dit que per cap motiu deuen ésser detinguts els cotxes, camions o ambulàncies que porten material i queviures al front.

El Govern de València intervé en els destins de Catalunya

Barcelona (2 tarda). — La Generalitat ens ha donat la següent nota:

Davant les circumstàncies presents el Govern de la República per pròpia iniciativa s'ha fet càrrec de l'Ordre Públic a Catalunya.

El Govern de la República, amb més mitjans dels que disposa la Generalitat, podrà fer front a les necessitats del moment.

No són hores de comentaris: l'únic que es pot i s'ha de recomanar és l'adhesió lleial i resolta al Govern de la República.

Visca la República! Les forces i elements de la Generalitat al costat de la República, no trigaran a restablir la situació.

Recomanem a tots serenitat i tornem a requerir per a què abandonin les armes.

Acabem la lluita fratricida. Prou de perturbacions al carrer.

Visca la República! Visca Catalunya!

Tota la classe treballadora lluita per la Revolució

Barcelona. — Els obrers de Barcelona fa dos dies que lluiten contra la conxerà reformista que ha signat a París el pacte de mediació amb les potències democràtiques.

Comorera, en el seu darrer viatge a la capital francesa, s'entrevisrà amb destacats elements de la "galería de hombres ilustres" per tal de concretar en nom de la República Democràtica les bases de pau que han d'estrangular la Revolució espanyola.

Sembla que les gestions anaven per bon camí. La burgesia de França i Anglaterra, segons notícies fidedignes, han donat el seu placet a la fórmula d'armistici.

Però els nostres reformistes

s'han oblidat, en concretar el pacte, que la part principal del contracte no havia donat el seu parer. La casse treballadora s'ha cregut en el deure de fer sentir la seva veu; però, no, des dels butacons burocràtics, sinó des de les barriades.

Els obrers són amos del carrer. Tant a les barriades com al casc de la ciutat de Barcelona, el proletariat revolucionari domina la situació.

Nombroses casernes de Guàrdia d'Assalt i de G. N. R. s'han passat a les forces proletàries, confraternitzant amb elles.

Rodríguez Sales, el provocador psiquista al servei de la burgesia democràtica estrangera, es troba en un carreró sense sortida.

Diverses vegades, s'ha intentat tallar el moviment proletari; però, els treballadors arribaran fins a la fi: la conquesta del Poder.

Els obrers de les barricades no volen més transigències claudicants.

Un Govern Provisional, no és cap solució.

L'única sortida és un Govern Obrer i Camperol al servei de la Re-

volució Socialista.

Els companys de les forces d'ordre Públic es donen compte que el seu deure és al costat de llurs germans de les barricades i es neguen a disparar contra el proletariat revolucionari.

En el transcurs d'aquesta jornada, s'han registrat i es registren, veritables accions d'incomparable heroisme.

Els tanks i els carros de combat que els reformistes tenien amagats estan ja, en llur immensa majoria, en poder dels obrers.

Via Layetana, Rambles i Diagonal són completament a mans de les hostes revolucionàries.

Cal destacar que els obrers de la U. G. T. no han seguit el corriol perillós al qual els seus dirigents psiquistes pretenien portar-los.

La base de la C. N. T. i la U. G. T. es troben al peu de les barricades lluitant conjuntament contra els que volien imposar-nos una pau vergonyosa.

Mai com avui, no s'havia assolit una tan fraternal unitat entre els obrers d'ambdues sindicals.

La consigna de tots: Endavant per la Revolució Socialista.

Editorials de "La Batalla" i de "L'Espurna".

"L'Espurna". Lectura d'un capítol del full "El Comunisme i el problema sexual".

Informació dels Fronts, (servei especial d'última hora).

Informació de Catalunya, de la resta d'Espanya i dels Fronts de Guerra (servei especial d'última hora).

Noticiari del Partit i de la J. C. Ibèrica.

"La Jove Guàrdia".

Sumari corresponent a l'emissió de demà dijous a un quart de vuit del vespre.

Consignes del P. O. U. M. i J. C. Ibèrica.

"La Internacional".

Editorials de "La Batalla" i del Parlament d'un company de la J. C. I.

Informació de Catalunya i de la resta d'Espanya.

Noticiari del Partit i de la J. C. Ibèrica.

"La Jove Guàrdia".

Pensa que la Creu Roja no és subvencionada per cap entitat oficial.

A Ràdio Girona i a l'antiga Casa Carles esperen el teu donatiu.

MADRID

Un dos de Mayo heroico

Madrid. — El Comité de las Juventudes Socialistas Unificadas ha decidido celebrar la fiesta del 1.º de mayo el día 2 de mayo, en conmemoración de la guerra de la Independencia de 1808.

El acto empezó con unánimes gritos de entusiasmo:

—¡Viva España con honra!

—¡Viva Carrillo!

Los camisas azul celeste llenan todo el local. De vez en cuando asoma, indiscretamente, una corbata roja (¡roja!).

—Queridos hermanos: Hoy celebramos uno de los días más gloriosos de la historia siempre sacrosanta de nuestra patria inmortal e invencible. Hoy celebramos la gesta gloriosa de la defensa de nuestra patria contra el invasor...

—¡Viva la nación!

—¡Vivaaaaa!

—Hoy, hermanos, celebramos la jornada de los heroicos defensores de la libertad de la patria, de nuestra España, en los dominios de la cual no se ponía nunca el sol y de la cual ahora ya no puede decirse lo mismo por culpa del trotskismo y de los hijos de muchos padres, como dijo delicadamente sor Margarita Nelken, de esos herejes dignos de las llamas eternas del infierno que, ¡oh vergüenza de nuestra patria mancillada!, tienen el atrevimiento de llamarse Juventud Comunista Ibérica. Ahí está el enemigo, hermanos; yo sólo os tengo que decir, con el

grito que llevó a la victoria a las legiones de Carlos V, a las escuadras invencibles de Felipe II, a las huestes que derrotaron la rebelión de los Comunes y que aplastaron la sublevación de las Germanías y los remensas, con el grito de nuestra fe: "¡Santiago y cierr España! ;Sus y a ellos! ¡Viva España!

Del fondo del local sale una voz tímida, dudosa:

—¡Viva el 1.º de mayo!

—¡Fuera!

—¡Provocador!

—¡Fascista!

—¡Trotskista!

—¡Hijo de Marx!

A pesar de este incidente, la fiesta terminó con toda brillantez. Después del mitin, en el que hablaron elogiosamente el hermano Carrillo, el padre Díaz, sor "Pasionaria" y el general Cazorla, (este expulsado y llevando a su prisión particular al provocador rojo) los concurrentes escucharon devotamente un "Te Deum" y empezaron una novena de rogativas al Sumo Hacedor, para que ilumine y lleve al buen camino al hermano descarrido Franco.

Una vez terminado el acto santo, los devotos afiliados a la J.S.U. emprendieron, con gran algaraza, la caza de los jóvenes comunistas obteniendo un magnífico botín... (Crónica de sociedad del diario "La Voz de Cristo", del día 3 de mayo de 1937). Por la reproducción.

SALA BAKUNIN

Avui dimecres, 5 (nit).

«WARNER BROS»

Siempre en mi corazón

per Barbara Stanwick, Otto Kruger i Ralph Bellamy.

«COLUMBIA»

El gran final

per Edmund Lowe i Ann Sothern.

Degut a les circumstàncies anormals que estem vivint, no podem donar la nostra acostumada informació d'última hora.

VIDA DEL PARTIT

Diari parlat L'ESPURNA

Portantveu del P. O. U. M. i de la J. C. I.

Emissions a un quart de vuit del vespre.

Sumari del diari parlat L'Espurna per avui dimecres.

Consignes del P. O. U. M. i J. C. Ibèrica.

Ibèrica.

«La Internacional».

El diari socialcristià «Front» publicava ahir una manxeta parlant dels canals INCONTRO-LATS QUE S'HAN AIXECAT

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL POUM. A LES COMARQUES GIRONINES

EN ARMES A CATALUNYA.

Aquí els INCONTROLATS són els amos del carrer!

Front de la

Joventut

Revolucionària

TREBALLADORS!!

Alerta i arma al braç!

La contrarrevolució especialment personificada pels senyors esteves del suc i per la burocràcia dirigent de la U. G. T. preté la realització d'un cop de força per tal d'eliminar les organitzacions autènticament revolucionàries, que amb llur braó i heroisme barraren el pas al feixisme en les memorables jornades de juliol.

No n'hi ha prou que els nostres germans de la F. A. I., de la C. N. T. i del P. O. U. M. reguessin amb llur sang proletària la Plaça Roja de Catalunya i a pit descobert assaltessin les casernes i derrotessin la fera militarista. No n'hi ha prou que un dia i altre dia, als Fronts de Guerra escriguin gestes audacioses en nom de la Revolució Social.

No n'hi ha prou que llurs dirigents més destacats siguin, avui, heroïs caiguts per la metralla dels mercenaris de Franco, Hitler i Mussolini.

No n'hi ha prou que la transigència hagi presidit la nostra conducta.

La Contrarrevolució exigeix encara més. Preté imposar-nos el retorn a la situació anterior al 19 de Juliol, amb burgesos, terratinents, acaparadors i puntes de baioneta.

Preté bandejar-nos de la vida pública, presentant-nos davant el poble de Catalunya com uns provocadors al servei d'interessos estranys a la classe treballadora.

El Front de la Joventut Revolucionària no està més disposat a consentir actituds i campanyes d'aquesta mena, i fa avinent a tothom el seu decidit i ferm propòsit de barrar el pas a la contrarrevolució en marxa.

Dempeus, treballadors revolucionaris!

Dempeus, els Comitès de Defensa!

Dempeus, el Front Obrer Revolucionari!

Dempeus, l'esperit del 19 de Juliol!

Companys de les forces d'Ordre Públic:

El P. S. U. C., Estat Català i sector filo-feixista d'Artemi Aiguader, prenenen utilitzar-vos de cap de turc. Molts de vosaltres també sou revolucionaris, i el vostre deure per tant és al costat de l'autèntic proletariat revolucionari.

Treballadors revolucionaris, concentreu-vos immediatament als vostres estatges

Visca el Front de la Joventut Revolucionària!

Visca la C. N. T. i la F. A. I.

Visca la U.G.T.

Visca el P. O. U. M.

Visca la Revolució Social.

TREBALLADORS!!

ALERTA I ARMA AL BRAÇ!

El Comitè Local.